

Đề bài

Bằng tưởng tượng sáng tạo em hãy kể lại truyền thuyết

Thánh Gióng

Bài làm: Truyền thuyết mới về Ngựa Gióng

Ngày xưa, có hai cha con nhà nghèo kia, chỉ nuôi được một con ngựa Hồng. Ngựa Hồng phi nhanh như bay, lại hiểu được tiếng nói và ý nghĩ của người.

Khi ấy giặc Ân sang cướp nước ta. chúng giết hại nhân dân, đốt phá xóm làng vô cùng độc ác. Một hôm em bé nói với cha:

– Cha ơi! Con muốn đem ngựa hồng về kinh đô dâng nhà vua, để vua cử người tài giỏi cưỡi ngựa đi giết giặc cứu nước.

Người cha nói:

– Phải lắm! Con nhớ đừng để cho giặc Ân trông thấy

– Vâng ạ! Nói rồi em bé chạy đến bên ngựa hỏi:

– Ngựa Hồng cùng ta về kinh đô đánh giặc cứu nước chứ?

Ngựa gật đầu ngay ba cái, lại hí vang ba tiếng như muốn giục người chủ nhỏ nhanh chóng lên đường.

Sáng sớm hôm sau, em bé chào cha, nhảy lên ngựa phóng đi. Không may, tình cờ một tên giặc Ân trông thấy. Nó lập tức hô quân lính cùng lên ngựa đuổi theo, định đón đường vây bắt.

Nhưng ngựa Hồng quả tài giỏi vô song, phi vun vút qua đầu đám giặc. Tên tướng Ân đành một mình cố sức đuổi theo, nhưng không sao kịp. Gã bèn giương cung bắn một mũi tên tẩm độc vào lưng em bé. Em hét lên, gục xuống cổ ngựa thều thào “Vĩnh biệt ngựa Hồng, ngựa hãy cố về đến kinh vua!”.

Ngựa Hồng vẫn phi như tên bay, qua một thôn làng, thấy thoáng bóng người, ngựa hí dài, rồi cúi đầu thật thấp để xác người chủ nhỏ lăn nhẹ xuống đám cỏ xanh êm, gửi lại nhờ bà con dân làng chôn cất.

Ngựa Hồng lại tiếp tục phi nhanh hơn. Nhưng tên tướng Ân đuổi mỗi lúc một gần, bỗng ngựa nghe nhói nhói ở cả hai đùi sau. Thì ra ngựa bị trúng hai mũi tên tẩm độc của tướng giặc ở hai bên đùi. Phi mãi, kiệt sức, biết không thể thoát, ngựa Hồng dần phi chậm lại, đợi tên tướng giặc tới gần, bất thần tung mạnh hai vó sau, đá liên vào mặt nó, người nó, đá mãi, đá mãi đến khi lăn ra tắt thở.

Tên tướng Ân rít lên, vung giáo đâm túi bụi vào mình ngựa như điên cuồng, rồi sai quân lính thiêu xác ngựa.

Ngọn lửa vừa bùng lên cao thì mây đen kéo đến mù mịt, sấm sét gầm vang. Một tiếng sét chói lòa, rung chuyển trời đất. Bỗng nhiên cả xác ngựa, cả đồng lửa đang cháy biến mất. Lũ giặc Ân thấy thế kinh sợ, vội vã quay về.

* * *

Một cụ già ở cánh rừng bên cạnh chứng kiến cảnh, liền ra thăm lại chỗ thiêu xác ngựa Hồng. Sững sờ khi thấy một hòn đất nung, giống hệt con ngựa nhỏ, cụ mừng quá nhặt mang về nhà.

Đêm đó cũng là đêm cậu bé làng Gióng vươn vai thành một chàng trai cao lớn phi thường. Cụ già đang thao thức chợp nghe trên bàn thờ có tiếng động, dậy thắp đèn coi thì con ngựa nhỏ vừa gõ vó vừa nói:

– Cụ ơi! Tôi không phải ngựa thường mà là ngựa thần, con của Trời, Đất. Tôi muốn về làng Phù Đổng gặp chàng Gióng để cùng chàng dẹp giặc Ân cứu nước.

– May quá! Vậy ngựa cần lão giúp gì?

– Chỉ xin cụ một giọt máu tươi, cắt ở ngón trở của cụ, nhỏ xuống đúng đỉnh đầu tôi.

Cụ già nhanh chóng làm theo lời ngựa nhỏ.

– Cám ơn cụ! Chào cụ! Tôi đi đây

Ngựa nhỏ tung mình lên không, bay vun vút như một vì sao xanh biếc. Ngựa bay tới một vùng đồi núi, thấy có năm cụ già đang đúc roi sắt cho Gióng. Một cụ vừa làm vừa bần khoăn: “Gióng cao lớn quá, may ra chỉ có ngựa nhà trời mới cưỡi được...”

Cụ nói chưa dứt lời, ngựa nhỏ đã như một luồng sáng xanh vút xuống đáp ngay xuống trước mặt năm cụ. Cụ già tóc trắng liền hỏi:

– Ngựa thần từ đâu tới đây?

– Từ dưới đất lên và từ trên trời xuống.

– Ngựa nhỏ bé thế làm sao Gióng cưỡi được?

– Các cụ hãy đi xin thật nhiều sắt, thật nhiều lửa, chất đầy cánh đồng kia, nung, đốt cho đỏ rực lên. Tôi sẽ ăn hết dẫy sắt đó và sẽ lớn.

Năm cụ già tức tốc chia nhau mỗi người một việc, đi khắp làng trên xóm dưới xin sắt, xin lửa. Chỉ trong vòng một ngày, sắt đã đùn cao như núi. Năm cụ dùng quạt tre, đi vòng quanh núi sắt vừa đi vừa hát cầu Thần Lửa. Đi đủ chín vòng thì từ trong đêm tối mênh mông, muôn nghìn ức triệu ngọn lửa bùng cháy sáng rực đất trời. Chẳng mấy chốc, cả núi sắt cũng hồng rực lên như một vùng đồng của một mặt trời kì lạ.

Ngựa nhỏ cúi đầu chào các cụ già và bà con, bay vút lên cao, lặn biển vào trong đồng sắt lửa. Trong chớp mắt, cả khối đồ hồng cao lớn, sáng rực ấy bỗng cựa quậy rồi kéo dài ra, rồi vươn cao lên thành một con ngựa sắt đồ hồng, dáng ngựa khổng lồ chưa từng thấy. Một lúc sau, mình ngựa cứ thẫm dần lại, rồi chuyển thành đen nhánh.

Các cụ thắc mắc:

– Sao ngựa không giữ lấy màu lửa cho đẹp và cho giặc Ân kinh hồn bạt vía?

– Lửa trông thấy không bằng lửa giấu kín chợp hiện ra. Tôi giữ tất cả lửa của mọi người trong bụng. Gặp giặc Ân, tôi sẽ cùng Gióng tiêu diệt chúng.

Ngựa sắt lướt tới chỗ Gióng đang chờ, Gióng cảm ơn các cụ, chào mẹ, rồi nhảy lên mình ngựa, uy nghi, dũng liệt như một vị tướng nhà trời. Ngựa

bay vút tới chỗ giặc Ân. Gióng ra roi, ngọn lửa phun đài từ mồm ngựa thần đỏ, vàng, xanh, sáng rực...

Thế là Gióng cùng ngựa, roi sắt với tre đằng ngà, đành giết tan tành lũ giặc Ân hung bạo.

Đẹp xong giặc, Gióng phi ngựa tới núi Sóc Sơn, cúi đầu chào quê hương, chào mẹ, rồi lại lên ngựa, từ từ bay lên trời.

Khi Gióng bay lên đỉnh núi Sóc Sơn, ngựa sắt quay nhìn xuống xóm làng nói với Gióng:

– Ngựa sắt này xin gửi lại, trả lại gấp đôi, những ngọn lửa mà bà con đã cho ngựa sắt mang đi cùng Gióng đánh giặc.

Rồi ngựa bay một vòng rất rộng, phun dài những ngọn lửa thật âm, thật đẹp, thật hồng, thật sáng trả lại bà con.

Đêm hôm ấy tất cả những bếp lửa, những ngọn đèn, những bó đuốc... ở khắp nơi nơi trên đất nước của đồng bào Văn Lang bỗng sáng bùng lên gấp đôi, và cứ thế sáng bùng cho đến bây giờ, và cho đến mãi sau này, càng ngày càng sáng.

Lại cũng vì ngựa sắt vốn sinh ra từ ngựa Hồng – một chú ngựa bình thường bằng xương bằng thịt, nên chú ngựa thờ ở đền Thánh Gióng từ ngàn xưa cho đến nay vẫn là một chú ngựa thường bằng tre đan, bằng gỗ quý chứ không phải bằng ngựa sắt như nhiều người lầm tưởng.

Chẳng tin, mời các bạn thử đến Đền Gióng mà coi!

(Theo truyện ngắn *Ngựa Hồng – Ngựa Gióng* của **Phạm Hồ**)